

UNA SOCIETAT CIVIL AMB VOLUNTAT DE CANVI DE MODEL?

JOSEP LLUÍS
GARCIA

SECRETARI GENERAL DE
CCOO DE LES ILLES BALEARS

SINDICATS POST-PANDÈMIA

La pandèmia del Coronavirus ha trasbalsat tota la nostra vida en tots els àmbits. També en el de la pràctica sindical. El sindicalisme de classe no només s'ha hagut d'adaptar la seva activitat a la realitat de la pandèmia sinó que fins i tot ha hagut de reinventar-perquè a les dificultats de mobilitat de l'actiu sindical s'ha sumat també el increment substancial de la feina sindical com a conseqüència del trastorn general que ha suposat la repercussió de la malaltia en l'economia i en la realitat de la vida laboral i social.

El sindicalisme no només no ha parat la seva activitat sinó que ha hagut de multiplicar-la per fer front a les noves realitats que s'han plantejat com a resultat dels efectes de l'epidèmia, de l'estat d'alarma, dels confinaments, dels cessaments d'activitats no essencials, així com dels efectes de l'aplicació de les normes establertes de forma continuada pel Govern de l'Estat i les seves repercussions en els àmbits autonòmics i locals.

En els diversos nivells de l'acció sindical s'ha hagut de reinventar la forma i el fons de la seva activitat, no hi ha descans per al sindicalisme ni ara ni després, ja que es preveu que quan la situació es vagi normalitzant el treball sindical continuarà incrementant durant tot un procés de normalització que previsiblement es farà de forma lenta, gradual i escalonada al llarg del temps i amb condicions avui encara difícils d'entreveure.

Ara que allò col·lectiu apareix com una necessitat social i que no hi ha sortides individuals als problemes socials greus, ara també s'ha tornat a posar de manifest el paper de el sindicalisme de classe i confederal com a representant i defensor dels interessos de la gent treballadora, com el seu garant i acompanyant en els moments de dificultat, on només la força

col·lectiva ens permet la millor defensa dels nostres drets i de les nostres expectatives.

I quan anem tornant a la normalitat, el sindicalisme confederal lluitarà perquè la recuperació se faci efectiva amb criteris que evitin l'increment de la desigualtat social i que els interessos de la classe treballadora es tinguin en compte social i laboralment.

I hauré d'abordar els principals reptes que, sens dubte, tenen a veure amb la representació i organització de el món del treball, en un profund canvi de paradigma social, de model de gestió i d'empresa. Per dir-ho de forma molt sintètica, el repte d'adaptació del sindicat part de la ruptura de el vell esquema

d'empresa fordista, procés de producció integrat i classe treballadora relativament homogènia. En aquell model, el sindicalisme tenia un nivell de legitimació important en els centres de treball industrials i de certa grandària, la capacitat de generar normes col·lectives que raonablement responien a les necessitats de regulació de el món de la feina, i que permetien un sindicalisme per dir-ho de forma gràfica, a demanda. Generar norma mitjançant la millor correlació possible de forces, i vet-

llar pel compliment de la mateixa.

Avui aquest model és insuficient. L'empresa s'ha fragmentat. La cadena de valor de béns i serveis discorre per múltiples empreses, amb models d'externalització productiva, subcontractació, cadenes de subministrament on moltes vegades els ajustos de cost s'endossen d'unes empreses a unes altres. Un model d'externalització del risc empresarial que recau en els treballadors i en altres empreses, i una disputa de recursos que va més enllà del conflicte capital / treball a l'empresa, per adquirir una importància creixent la retribució a accionistes, així com finançadors.

La formació inicial més l'acumulació d'experiència professional no necessàriament garanteixen una tra-

“EL SINDICALISME NO NOMÉS
NO HA PARAT LA SEVA
ACTIVITAT SINÓ QUE HA
HAGUT DE MULTIPLICAR-LA
PER FER FRONT A LES NOVES
REALITATS”

